

РЕШЕНИЕ

№ 132

***, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светлана Тодорова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Светлана Тодорова Търговско дело №
20233100900320 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по т.д. № 320/2023г. по описа на Варненски окръжен съд делото е образувано по предявен иск с правно основание по чл. 439 ГПК от С. П. С. ЕГН *****, **, чрез процесуалния си представител адв. Д. А., ВАК срещу „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, за приемане за установено в отношенията на страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в общ размер от 15 188.55 евро (с левова равностойност от 31 046.33 лева), от която 13 665 евро – главница, 1036.23 евро – договорна лихва за периода от 01.12.2011 г. до 03.08.2012 г., 456.77 евро – наказателна лихва за периода от 04.04.2012 г. до 03.08.2012 г., 30 евро – заемна такса, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 03.08.2012 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 594.12 лева – платена държавна такса и 747.06 лева – юрисконсултско възнаграждение, предмет на принудително изпълнение по изп. дело № 377 по описа за 2023 г. на ЧСИ Д.П.Я., образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден на 15.01.2013 г. по ч.гр.д. № 11303 по описа за 2012г. на Районен съд – Варна, поради погасяване на вземането по

ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ ЛИСТ ПО ДАВНОСТ.

Ищецът твърди, че е получил на 13.04.2023г. Покана за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 377/2023г. по описа на ЧСИ Д.П.-Я., видно от която било, че дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с ЕИК 131001375 - конституиран вискател, съгласно договор за цесия от 28.09.2018г., по силата на който „ОТП Факторинг“ ЕАД е прехвърлил вземането си на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД по Изпълнителен лист от 15.01.2013г., издаден в полза на „Банка ДСК“ ЕАД, на основание Заповед за изпълнение по ЧГД № 11303/2012г. Задължението по изпълнителното дело възлизало на 64803.13 лева. Изразява становище, че не дължи описаните суми, тъй като повече от десет години вземанията към него не били претендирани и поради това, че не е бил в никакви законови и/или договорни отношения с лицето - вискател по изпълнителното дело и не бил уведомяван за договори за цесии. Счита, че задължението по изпълнителния лист се е погасило с изтичането на петгодишна давност, считано от датата на която е подадено заявлението за издаване на заповедта- 03.08.2012г., т.е. на 03.08.2017г., на основание чл. 110 от ЗЗД. А в случай, че давността е била прекъсвана или спирана, то намира, че задължението се е погасило с изтичане на десетгодишната абсолютна давност на 03.08.2022г., на основание чл.112 ал.1 от ЗЗД.

Поради изложеното, моли за уважаване на иска и присъждане на разносък

В срока по чл. 367 от ГПК е депозиран отговор на исковата молба от ответната страна „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, с който се оспорва изцяло основателността на предявения иск. Навеждат се твърдения, че срещу ищеца е било образувано заповедно производство по ч.гр.д. 11303/2012г. на РС Варна, приключило с издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които от предходния кредитор било иницирано изп. дело № 163/2013 ЧСИ 3.3.Д.. След прекратяване на изпълнително дело № 163/2013г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, било образувано ново изпълнително дело 377/2023г. по описа на ЧСИ Д.З.П.-Я..

За неоснователно счита позоваването на ищеца на изтичането на абсолютната погасителна давност предвид, че разпоредбата действала занапред.

Твърди се, че ищецът С. П. С. е сключил споразумение от 18.06.2021г. с

което е признал задължението по основание и размер е направил отказ от последиците на давността.

Заявява, че съгласно ТР 3/2020 ВКС давност не е текла до 26.06.2015г. Отделно от това посочва, че съгласно най-новата съдебна практика на ВКС /Решение № 37 по гр. д. 1747/2020 ВКС и Решение № 257 от 30.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 694/2019 г., III г. о., ГК/, дори действията по принудително събиране на вземането да са предприемани след настъпила перемпция по изпълнителното дело, с поискването им давността е била надлежно прекъсната. Изразява становище, че съгласно чл.116, б."в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането или единствено по отправено искане от кредитора за прилагане на определен изпълнителен способ, независимо дали действия по реализирането му са предприети от съдебния изпълнител /съгл. Решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд – Пловдив, Решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд – Пловдив/. С оглед на гореизложеното, изпълняемото право и правото на принудително изпълнение ответникът счита, че не са погасени.

Алтернативно, отбелязва, че съобразно господстващото становище в правната теория и задължителната съдебна практика, погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено по аргумент от разпоредбите на чл.118 ЗЗД. В този смисъл счита, че при твърдения за погасяването по давност на вземането искът се явява допустим, но неоснователен, тъй като вземането продължава да съществува и се погасява само възможността то да бъде събрано по съдебен ред. Намира, че ищецът не оспорва неизпълнението си по договора за кредит и дължимостта на сумата, а единствено липсата на притезателно право на принудително изпълнение. С оглед на гореизложеното, счита за неоснователни твърденията на ищеца, че процесното вземане е погасено по давност, поради което моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен. Прави възражение за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение, претендирано от ищцовата страна.

С допълнителната искова молба в срока по чл.372 ГПК ищецът оспорва изцяло писмения отговор и поддържа изложеното в исковата молба.

За неоснователни счита доводите на ответника, че до 26.06.2015г.

давност не е текла с аргумента, че разрешението, дадено с ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, имало значение от момента на влизане в сила на тълкуваната норма по чл. 110 ЗЗД, а не от постановяването на тълкувателното решение. Извежда съждения, че в мотивите по т. 10 от посоченото ТР били изложени съображения, че обстоятелствата, налагащи отмяна на Постановление № 3/1980 г. са настъпили още през 1991 г.

В евентуалност изразява становище, че дори и да се приеме, че давността започва да тече от датата на постановяване на ТР № 2/2015г. на ОСГТК на ВКС – 26.06.2015г. , то същата е изтекла на 26.06.2020г. Твърди, че по изпълнително дело № 163/2013г. по описа на ЧСИ З.Д. не са извършвани изпълнителни действия, годни да прекъснат или спрат давността.

За неоснователно счита твърдението на ответника, че ищецът е направил отказ от последиците на давността, тъй като противоречало на чл. 113 ЗЗД.

Оспорва представеното от ответника споразумение.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК с отговора на допълнителната исковата молба ответникът поддържа изцяло изложеното в отговора си и оспорва твърденията на ищеца, обективирани в допълнителната искова молба. За неоснователно и неаргументирано намира тълкуването, че давност до 26.06.2015г. не е текла.

Счита, че с подписаното споразумение ищецът е признал задължението си по основание и размер, поради което от 16.06.2021г. е започнал да тече нов давностен срок.

При евентуално приемане, че е настъпила погасителната давност към датата на сключване на споразумението, се позовава на отказ от последиците на давността. Посочва, че са извършени доброволни плащания съгласно приложена.

В открито съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител настоява за уважаване на исковата претенция, а ответникът, в депозирано писмено становище – за неговото отхвърляне.

ВАРНЕНСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, като взе предвид доводите и съображенията на страните и след преценка на събраните по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК във вр.чл.124, ал.1 от ГПК

В хипотезата, когато длъжникът се позовава на давност, предмет на предявения по реда на чл. 439 от ГПК иск не е съществуването или несъществуването на вземането, а съществуването или несъществуването на правото на принудително изпълнение, въпреки евентуалните прекъсвания и спирания на давността.

Съдът приема, че предявеният иск е допустим с оглед твърденията на ищеца за недължимост на претендирана от ответника сума по причина настъпила след приключване на съдебното дирене за установяване на притезанието, което се изпълнява. Съгласно чл. 439, ал. 1 от ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, т. е. чрез иск длъжникът оспорва вземането и материалната незаконосъобразност на изпълнението. Според чл. 439, ал. 2 от ГПК искът на длъжника може да се основава само на непреклюдирани от силата на пресъдено нещо факти и обстоятелства, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Настоящият съдебен състав споделя съдебната практика съобразно която, докато не е изтекла давността за изпълнение, чрез която се погасява самото изпълнително основание, длъжникът всякога има признат от закона правен интерес да го оспори с отрицателен установителен иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК (така определение № 513 от 24.11.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 1660/2016 г., I т. о., определение № 113 от 26.01.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 577/2009 г., II т. о., решение на ОСГК на ВС № 101/1972 г. по гр. д. № 95/1972 г. Определение № 318/ 09.07.2019г., постановено по ч. гр. д. № 2108/ 2019 г., IV г. о., Решение № 60282/19.01.2022г. по гр. д. № 903/ 2021г. на III г. о. и др.).

В хипотезата на висящ изпълнителен процес, предявяването на отрицателен установителен иск от длъжника, че вземането на кредитора е погасено по давност, цели да установи липсата (погасяване) на изпълняемото право, подлежащо на принудително изпълнение, поради настъпил след издаване на изпълнителното основание нов факт и като последица – прекратяване на изпълнителния процес. Липсата на изпълняемо право отнема материалноправната основа на принудителното изпълнение.

Принципно възражението за изтекла погасителна давност може да се

направи само тогава, когато титулярът на вземането, за което е изтекла давността, иска да получи изпълнение, поради което не може да се направи извън исковия процес. А целта на погасителната давност е своевременно упражняване на субективните граждански права и на кредитора чрез нея се отнема възможността да се иска принудително осъществяване на своето право.

По основателността:

Съобразно правилото на чл.154 от ГПК, доказателствената тежест се разпределя като всяка страна носи тежестта да докаже фактите, от които извлича благоприятни за себе си правни последици.

В тежест на ищеца, оспорващ дължимостта на вземането по изпълнителният лист, е да установи при условията на пълно и главно доказване претендиране от страна на ответника на процесните суми, предмет на изп. дело № 20237110400377, както и осъществяването на новонастъпили правопогасяващи факти и обстоятелства, след приключване на съдебното производство, предмет на изпълнението, даващи основание последното да се оспорва настъпването на твърдените от него. Предвид това, че в случая ищецът се позовава на изтекла погасителна давност за вземането, в тежест на ответника – вискател по изпълнителното дело е да установи, че са налице предпоставките на чл.115 и чл.116 от ЗЗД за прекъсване или спиране на течащата в полза на длъжника давност и съответните действия по събиране на процесното задължение.

Не се спори по делото, а, видно и от приобщеното по настоящото дело изп. дело № 20138080400163, е, че въз основа на заявление от „БАНКА ДСК“ ЕАД гр. София ЕИК 121830616 по ч. гр. д. № 11303 по описа на Районен съд – Варна за 2012 г. е издадена Заповед № 6035 от 07.08.2012г. по силата, на която длъжникът, понастоящем ищец, С. П. С. с ЕГН *****, в качеството си на кредитополучател по Договор за текущо потребление от 27.09.2010г. е осъден да заплати на кредитора „БАНКА ДСК“ ЕАД гр. София ЕИК 121830616 общо сумата от 15 188.55 евро, от която 13 665 евро – главница, 1036.23 евро – договорна лихва за периода от 01.12.2011 г. до 03.08.2012 г., 456.77 евро – наказателна лихва за периода от 04.04.2012 г. до 03.08.2012 г., 30 евро – заемна такса, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 03.08.2012 г. до

окончателното ѝ изплащане, както и сумата 594.12 лева – платена държавна такса и 747.06 лева – юрисконсултско възнаграждение

Въз основа на изпълнителен лист издаден в полза на „БАНКА ДСК“ ЕАД гр. София ЕИК 121830616 по заповед за изпълнение 6035/07.08.2012г. по ч. гр. д. № 11303 по описа на ВРС за 2013 г., на 30.01.2013г. е образувано изп. дело № 20138080400163.

На 04.12.2013г. като нов вискател по изп.дело е конституиран „ОТП Факторинг България“ ЕАД гр.София, който за легитимацията си е представил договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 11.02.2013г., сключен с цедента „БАНКА ДСК“ ЕАД гр. София ЕИК 121830616.

С разпореждане от 12.02.2018г., постановено на осн.чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, ЧСИ рег. № 808 прекратява производството по изп.д. № 163/2013г. и връща на 25.04.2018г. на вискателя „ОТП Факторинг България“ ЕАД гр.София ИЛ и ЗНИ.

По искане на „ЕОС Матрикс“ ЕООД ЕИК 131001375 гр. София, като вискател, придобил процесното вземане от цедента „ОТП Факторинг България“ ЕАД гр.София въз основа на договор за покупко-продажба на вземане (цесия) от 28.09.2018г., на 29.03.2023г. при ЧСИ рег. № 71 от регистъра на ЧСИ е образувано изп.д. № 202371104003377. Заявено е искане за налагане на запор на Б.и сметки.

До длъжника С. П. С. е изпратена ПДИ ведно с препис от подлежащия на принудително изпълнение акт и ИЛ, изд. по ч.гр.д. № 11303/2012г. по описа на ВРС. Същата е връчена на лицето М.Б.А. на 13.04.2023г., за която липсват данни какво качеството има по отношение на адресата, но доколкото в исковата молба ищецът признава, че е получил книжата на същата дата, то следва да се приеме, че ЧСИ е изпълнил задължението си по чл.418, ал.5 от ГПК (ДВ, в редакцията към бр.86/2017г.)

На 06.04.2023г. е наложен запор на вземанията по Б.ите сметки на длъжника С. П. С. в „БАНКА ДСК“ ЕАД гр. София ЕИК 121830616.

На 16.06.2021г. между „ЕОС Матрикс“ ЕООД ЕИК 131001375 и С. П. С. е подписано Споразумение за разсрочване на парично задължение. С посоченото споразумение С. С. признава дължимостта на общо сумата от 69 275.01 лева, формирана от дълга по 6 договора за кредит, сред които и

Договор за текущо потребление от 27.09.2010г., сключен „Банка ДСК“ ЕАД гр.София, конкретно възлизащ на общата сума от 51 937.98 лева.

Страните са се договорили, че част от сумата в размер на 600 лева ще се изплаща на вноски от по 50 лева за периода от 20.07.2021г. до 20.06.2022г., а начина на плащане на остатъка ще се договори допълнително.

От заключението на вещото лице по проведената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че и по двете изпълнителни дела липсват постъпили суми в резултат на принудително изпълнение. Установено от експерта е, че по сметка на „ЕОС Матрикс“ ЕООД ЕИК 131001375 за периода от 19.07.2021г. до 20.04.2022г. са постъпвали суми в общ размер от 249.98 лева, които са отнасяни за погасяване на задължението по посоченото по-горе споразумение.

От изисканата по реда на чл.192 от ГПК от трето за спора лице „Изи Пей“ АД справка и представените разписки извлечения, се установява, че С. П. С. с ЕГН е превел на „ЕОС Матрикс“ ЕООД ЕИК 131001375 за периода от 17.07.2021г. до 18.04.2022г. общо сумата от 500 лева.

С оглед така установените факти по делото се налагат следните правни изводи :

Изпълнителното производство по издадените по ч.гр.д. № 11303 по описа на Районен съд – Варна за 2012 г. Заповед за изпълнение на парично задължение № 6035 от 07.08.2012г. и изпълнителен лист, е образувано при действието на ППВС №3/18.11.1980г. С оглед даденото разрешение по тълкуването на чл.116 от ЗЗД, погасителната давност се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение, а докато трае изпълнителното производство същата се спира.

С подаването на молбата от 30.01.2013г. вискателят „Банка ДСК“ ЕАД гр.София е прекъснал теченето на давностния срок, като същият е спрял до постановяването на ТР №2/26.06.2015г. по тълк.дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Съобразно разясненията по т. 10 на ТР 2/ 26.06.2015 год. по т. д. № 2/ 2013 год. ОСГТК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ

(независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на взыскателя, съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълг, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

С т. 10 е обявено, че ППВС № 3/1980 г. е изгубило действие, съотв. в настоящата хипотеза от тази дата е започнала да тече нова 5-годишна давност по материалното правоотношение (тоест считано от 26.06.2015г.). Същата е следвало да изтече на 26.06.2020г. При съобразяване с разпоредбите на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение (13 май 2020г.) спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по [Наказателния кодекс](#) и [Закона за административните нарушения и наказания](#).

Съгласно § 13 от ПЗР на ЗЗдр (ДВ бр.44 от 13.05.2020г., в сила от 14.05.2020г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник" (бр.44 от 13.05.2020г., в сила от 14.05.2020г.).

При спирането изтеклият до момента на спирането период от време се взема предвид, а след отпадане на обстоятелствата, предизвикали спирането, давностният срок продължава да тече и се събира със срока, който е изтекъл до момента на спирането. Следователно вземането се погасява по давност на

03.09.2020г.

В казуса не се установява след 26.06.2015г. да са прилагани изпълнителни способности, имащи характер на същински изпълнителни действия, водещи до прекъсване протичането на давността спрямо длъжника.

Така с постановление от 12.02.2018г. ЧСИ 3.Д. прекратява изпълнителното производство, на осн.чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, а на 25.04.2018г. взыскателят „ОТП Факторинг България“ ЕАД получава обратно ЗНИ и ИЛ.

Новото изп.д. № 202371104003377 е образувано на 29.03.2023г., което е след изтичане на 5-годишния погасителен срок, приложим спрямо съдебно установеното вземане на ответника, по аргумент от чл. 117, ал. 2 ЗЗД.

Неоснователни са възраженията на ответника, че с подписаното споразумение от 16.06.2021г. ищецът е признал задължението си по основание и размер, поради което от 16.06.2021г. е започнал да тече нов давностен срок, евентуално, в случай, че е настъпила погасителната давност към датата на сключване на споразумението, то от длъжника е заявен отказ от последиците на давността, което се потвърждава от извършените доброволни плащания.

Погасителната давност е последица от бездействието на кредитора да упражни правото си в определен период от време. След като този период вече е изтекъл, направеното признание не може да го възстанови, поради което признанието, направено след изтичане срока на погасителната давност не прекъсва теченето му. От това следва, че прекъсването на давността, като законова последица от признаването на вземането, настъпва само доколкото е налице основната предпоставка за това - започнала, но още неизтекла погасителна давност (така № 65 от 03.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 600/2010 г., I т. о., ТК и др.). Признанието на вземането не заличава погасителния ефект на вече изтеклата давност, а има значението само на неблагоприятно за длъжника твърдение за съществуването на едно естествено задължение, по смисъла на чл. 118 от ЗЗД, което той може да изпълни доброволно, но което не може да бъде търсено по принудителен ред.

Същевременно следва да се отчете, че доколкото длъжникът доброволно е престира част от задължението си на цесионера без възражения, че не му е съобщено за цедираното вземане, то не може да се приеме, че не е дължал вземането на основание липса на надлежно уведомление.

Следователно правото на принудително изпълнение на вземането по изп.д. № 202371104003377 е погасено към датата на подаване на исковата молба по настоящото производство. По изложените съображения, се налага извод за основателност на предявения отрицателен установителен иск, поради което и следва да бъде уважен, основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

Съобразно изхода на спора и направеното искане, в полза на ищеца следва да се присъдят извършените разноски, на основание чл. 78 ал. 1 ГПК.

На осн.чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати в полза на ищеца сторените от него разноски за внесена държавна такса в размер на 1241.90 лева и адвокатски хонорар в размер на 3300 лева. Липсва основание за намаляването му, тъй като същият е определен към минимума по чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на

адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между **С. П. С. ЕГН ******* с адрес ***, местност *** ** и **„ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375** със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, че ищецът не дължи изпълнение по изп. дело № 202371104003377 относно вземане за сумата в общ размер от 15 188.55 евро, от която 13 665 евро – главница, 1036.23 евро – договорна лихва за периода от 01.12.2011 г. до 03.08.2012 г., 456.77 евро – наказателна лихва за периода от 04.04.2012 г. до 03.08.2012 г., 30 евро – заемна такса, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 03.08.2012 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 594.12 лева – платена държавна такса и 747.06 лева – юрисконсултско възнаграждение, за което вземане е издадена заповед за незабавно изпълнение 6035/07.08.2012г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 11303/2012г. по описа на ВРС, поради изтекла погасителна давност, на основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД ЕИК 131001375 със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Малинова долина“, ул. "Рачо Петков Казанджията" № 4-6, да заплати на **С. П. С. ЕГН ******* с адрес ***, местност *** ** сторените съдебно-деловодни разноски за държавна такса в размер на 1241.90 лева и адвокатски хонорар в размер на 3300 лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____